

Απέναντί μου στο γραφείο ανακρίσεων κάθεται ο Στέφανος Βαρούλκος, στην ίδια θέση με τη Σγουρίδου, αλλά όχι στην ίδια στάση. Αυτός έχει ακουμπήσει τους αγκώνες του στο τραπέζι, έχει σταυρώσει τα χέρια του και μας κοιτάζει εναλλάξ, εμένα και τον Μαυρομάτη, που τον έχω πάλι δίπλα μου. Τους πήρε σκάρτη μια ώρα να μου τον φέρουν από το Κορωπί, αν και στην αρχή δεν ήθελε να έρθει. Χρειάστηκε να τον απειλήσουν με χειροπέδες, για να τον πείσουν.

Παρόλα αυτά είναι άνετος. Δε φαίνεται να ανησυχεί και μάλλον αντιμετωπίζει την προσαγωγή του σαν μια ανεπιθύμητη αγγαρεία. Ίσως να του δίνει σιγουριά ότι ήδη ψάξαμε το σπίτι του, και μάλιστα με δική του συναίνεση, και δε βρήκαμε τίποτα. Ίσως πάλι να έχει περάσει τόσο πολλά στη ζωή του, που τίποτα να μην τον τρομάζει πια.

«Κύριε Βαρούλκο, πριν από ένα μήνα περίπου πήρες πέντε εμβάσματα των δέκα χιλιάδων ευρώ το καθένα, από μια τράπεζα στα νησιά Καϊμάν».

«Ναι. Και ήταν ανάγκη να με κουβαλήσετε ως εδώ για να σας το πω;»

«Μπορείς να μας πεις ποιος σου έκανε αυτά τα πέντε εμβάσματα;»

«Δεν έχω ιδέα». Η απάντηση έρχεται άμεσα και ακούγεται απόλυτα ειλικρινής.

«Το έμβασμα δεν έγραφε ποιος ήταν ο εντολέας;» τον ρωτάει ο Μαυρομάτης.

«Το 'γραφε. Ήταν μια εταιρεία, που το όνομα της το άκουγα για πρώτη φορά».

«Ούτε γνώριζες ποιος ήταν ο ιδιοκτήτης της εταιρείας;»

«Ούτε».

«Καλά, κάποια άγνωστη εταιρεία σάς στέλνει πενήντα χιλιάδες ευρώ και εσείς τα παίρνετε χωρίς να αναρωτηθείτε ποιοι είναι αυτοί που σας τα έστειλαν;» τον ρωτάει ο Μαυρομάτης.

«Μιλάτε σοβαρά, κύριε εισαγγελέα; Χρωστάω τα μαλλιοκέφαλά μου. Γλίτωσα το σπίτι μου επειδή είναι ένα αγροτόσπιτο ερείπιο και δεν αξίζει δεκάρα. Γλίτωσα τη φυλακή επειδή καταφέρνω να δίνω κάτι λίγα έναντι στους δανειστές μου, και όσο δίνεις κάτι, κανείς δε σε βάζει φυλακή, ώσπου να σε ξεζουμίσει τελείως. Και κάποιος μου στέλνει πενήντα χιλιάρικα, κι εγώ θα πω όχι; Έδωσα τα περισσότερα στα χρέη και με τα υπόλοιπα αγόρασα ένα αυτοκίνητο, για να νιώσω πάλι άνθρωπος».

«Τι αυτοκίνητο πήρες;» τον ρωτάω.

«Ένα μεταχειρισμένο αγροτικό. Αν τη μέρα που ήρθες να μου κάνεις τις ερωτήσεις, έκανες μια βόλτα πίσω από το σπίτι, θα το 'βλεπες».

«Και δεν εμφανίστηκε κανείς να σας πει ότι αυ-

τός είναι που σας έστειλε τις πενήντα χιλιάδες ευρώ;» τον ρωτάει ο Μαυρομάτης.

«Κανείς. Μάλιστα, στην αρχή νόμισα ότι είχε γίνει κάποιο λάθος στο έμβασμα, και δεν άγγιξα τα λεφτά. Όταν όμως πέρασε ένα δεκαήμερο και κανείς δεν ασχολήθηκε, είπα θα 'ναι για μένα και τα χρησιμοποίησα».

«Όταν ήρθα στο σπίτι σου δε μου έκανες κουβέντα για τα πενήντα χιλιάρικα».

«Γιατί δε με ρώτησες. Αν με ρωτούσες, θα σου 'λεγα και θα γλίτωνα τον κόπο να έρθω ως εδώ».

Δεν τον ρώτησα, γιατί δεν ήξερα. Ούτε θέλω να ανοίξω ακόμα το κεφάλαιο του αθλητισμού. Το κρύβω για άσο στο μανίκι, αφού ξεκαθαρίσω κάποια σημεία ακόμα. Λέω στον Βαρούλκο ότι μπορεί να φύγει.

«Ναι, αλλά θα με πάτε πίσω με το περιπολικό, όπως με φέρατε. Δε σκοπεύω να πάω με τη συγκοινωνία. Αφού με φέρατε με βίαιη προσαγωγή, όπως μου είπε εκείνο το τσογλάνι στο περιπολικό, να μου κάνετε τώρα και μια αξιοπρεπή επιστροφή».

«Αλλιώς μας τα είπε η Σγουρίδου, αλλιώς μας τα είπε ο Βαρούλκος. Το ερώτημα είναι ποιος λέει την αλήθεια» παρατηρεί ο Μαυρομάτης.

«Η εταιρεία που έκανε το έμβασμα ήταν η ίδια;»

«Η ίδια και στις τρεις περιπτώσεις. Και των δύο Ελλήνων και του Οκάμπα».

«Τότε ο Βαρούλκος λέει την αλήθεια».

«Πώς είστε τόσο βέβαιος;»

«Αν δεχτούμε ότι αυτός που έστειλε τα χρήματα

στη Σγουρίδου ήταν κάποιος πελάτης της, όπως λέει η ίδια, γιατί να στείλει χρήματα και στους άλλους δύο; Σίγουρα ο Βαρούλκος και ο Οκάμπα δεν ήταν πελάτες του. Είμαι σχεδόν βέβαιος ότι ούτε η Σγουρίδου ξέρει ποιος είναι. Απλά, φοβήθηκε. Φοβήθηκε μήπως της δημιουργήσουμε πρόβλημα επειδή δέχτηκε ένα μεγάλο ποσό από άγνωστη πηγή, φοβήθηκε μήπως της ζητήσουμε να επιστρέψει τα λεφτά, και σκαρφίστηκε ένα παραμύθι».

«Και ο Βαρούλκος, γιατί δε φοβήθηκε;»

«Γιατί τα έχασε όλα και δεν έχει τίποτε άλλο να χάσει. Πρέπει να βρούμε πάση θυσία ποιος έστειλε τα εμβάσματα».

«Το ψάχνουμε, αλλά δεν είναι εύκολο».

«Για να δούμε μήπως ξετρύπωσε κάτι η Κούλα».

«Τα συνηθισμένα που υπάρχουν στο διαδίκτυο» μου λέει η Κούλα όταν τη φωνάζω. «Το μόνο πρόσθετο στοιχείο είναι κάποια Αριστέα Τσολάκη που διευθύνει την επιχείρηση».

«Είναι η αδελφή του Χάρη Τσολάκη».

«Ωραία, θα την ψάξουμε κι αυτήν. Το θεωρείτε πιθανό να έχει κάνει τα εμβάσματα ο Τσολάκης;»

«Εύχομαι να μην είναι έτσι, γιατί μου είναι συμπαθής, αλλά όλα δείχνουν προς αυτήν την κατεύθυνση».

Στο μεταξύ, ο Δημητρίου έχει ετοιμάσει τις φωτογραφίες από την κάμερα ασφαλείας. Δίνω τις δύο φωτογραφίες στον Δερμιτζάκη.

«Θα φύγεις αμέσως και θα πας να βρεις τα πιτσιρίκια που κόλλησαν τα αυτοκόλλητα στο Κερα-

τσίνι. Θέλω να δεις, αν θ' αναγνωρίσουν στον Βαρούλκο τον άνθρωπο που τους τα έδωσε για να τα κολλήσουν».

Εγώ παίρνω το άλλο ζευγάρι, με τον Βαρούλκο καθιστό και όρθιο, και ξεκινάω για την οδό Αθανασίας. Το καλό με το Παγκράτι είναι η ησυχία και η μονοτονία του. Οι άνθρωποι είναι πάντα οι ίδιοι, όπως και η κίνηση στους δρόμους. Αν κάποιος θέλει να αποδείξει ότι η ρουτίνα είναι σιγουριά, δεν έχει παρά να επισκεφτεί το Παγκράτι.

Μπαίνω στην Αθανασίας από την Ευτυχίδου και σταματάω μπροστά στο φιλικατζήδικο. Το μπαρ Meetings είναι ερμητικά κλειστό. Η φιλικατζού με αναγνωρίζει αμέσως και με χαιρετάει. Περιμένω να φύγει μια πελάτισσα που αγοράζει κλωστές και βγάζω τη φωτογραφία.

«Αυτός ο άνθρωπος σας θυμίζει κάτι;»

Πιάνει τη φωτογραφία με τα δυο χέρια και την κοιτάζει. «Πρέπει να μου θυμίζει κάτι;» με ρωτάει αβέβαιη.

«Μπορεί ναι, μπορεί και όχι. Για κοιτάξτε την όμως λίγο πιο προσεκτικά».

Την κοιτάζει αρκετή ώρα και μετά μου λέει αβέβαιη. «Ο ζητιάνος;»

«Δεν ξέρω. Εγώ τον ζητιάνο δεν τον έχω δει. Εσείς θα μου πείτε».

«Ο ζητιάνος είναι» μου λέει κατηγορηματικά αυτή τη φορά. «Μπερδεύτηκα στην αρχή, γιατί τον είδα με άλλα ρούχα».

«Τι ρούχα φορούσε; Θυμάστε;»

«Ένα ξεπλυμένο τζιν και ένα βρόμικο μακό. Αλλά δε με μπέρδεψαν αυτά. Με μπέρδεψε το καπέλο».

«Ποιο καπέλο;»

«Φορούσε ένα από εκείνα τα καπελάκια του μπέηζμπολ, που έχουν γίνει μόδα τελευταία. Αυτό σκέπαζε κάπως το πρόσωπό του, τουλάχιστον από μακριά. Αν δεν τον είχα δει από κοντά, όταν του είπα ότι θα πληρώνει ΦΠΑ στην ελεημοσύνη, πιθανώς να μην τον αναγνώριζα».

Ωραία, σκέφτομαι ευχαριστημένος. Εντοπίσαμε τη ζητιάνα και τον ζητιάνο. Αν αναγνωρίσουν και τα πιτσιρίκια τον Βαρούλκο, που το θεωρώ σχεδόν σίγουρο, δε μας μένει παρά να βρούμε τον μαύρο που οργάνωσε την αφισοκόλληση.

«Το μπαρ έκλεισε;» ρωτάω την ψιλικατζού.

«Αφήστε τα, ο κακομοίρης ο Νάσος έπαθε χοντρή ζημιά. Κανείς δεν πατούσε το πόδι του. Είπε να το κλείσει και να το ξανανοίξει από τον Οκτώβριο με άλλο όνομα».

Είμαι κοντά στο σπίτι μου και αποφασίζω να μην ξαναγυρίσω στην υπηρεσία. Εξάλλου, έχω καλή διάθεση και δε θέλω να μου συμβεί καμιά στραβή και τη χάσω.

Βρίσκω την Αδριανή στην κουζίνα να μαγειρεύει ιμάμ για το βράδυ. Αυτό μου ανεβάζει έτι περισσότερο τη διάθεση. «Έφυγαν τα παιδιά για διακοπές και έτσι δε θα χρειάζεται να τους κουβαλάς προμήθειες» την πειράζω.

Διακόπτει το μαγείρεμα και με κοιτάζει. «Μα δε μου λες, έχουν τρελαθεί αυτοί;» με ρωτάει έξαλλη.

Με πιάνει αδιάβαστο και δεν καταλαβαίνω ποιους εννοεί. «Ποιοι αυτοί;»

«Αυτοί που σας φορτώνουν άλλα πέντε συντάξιμα χρόνια στην πλάτη. Απορώ που κάθεστε και το τρώτε».

«Τι να κάνουμε, δηλαδή; Αστυνομικοί είμαστε. Τι θες, να βγουν οι μισοί από μας στους δρόμους και να τα σπάνε και οι άλλοι μισοί να κυνηγάνε τους συναδέλφους τους για να τους συλλάβουν;»

«Δεν ξέρω τι θα κάνετε, αλλά θυμάσαι τι λέγαμε παλιά: τα πρώτα ογδόντα χρόνια είναι δύσκολα, μετά πεθαίνεις κι ησυχάζεις. Λοιπόν τώρα, τα πρώτα ογδόντα χρόνια δεν είναι μόνο δύσκολα, πάνε να γίνουν και εργάσιμα».

«Ξέρεις καμιά καλύτερη λύση;»

«Ξέρω. Να ρίξουν τον πληθυσμό στο μισό. Θα μείνουμε πεντέμισι εκατομμύρια, οπότε και οι δαπάνες θα πέσουν στο μισό. Πώς διώχνουν δηλαδή οι Γάλλοι τους Ρομά. Κι εμείς Ρομά έχουμε καταντήσει».

«Αν διώξουμε τον μισό πληθυσμό, δε θα μειωθούν μόνο οι δαπάνες, θα μειωθούν και τα έσοδα. Αυτό δεν τον σκέφτηκες;»

«Και βέβαια το σκέφτηκα. Να διώξουν αυτούς που χρωστάνε τα είκοσι τέσσερα δις σε φόρους. Να τους τα χαρίσουν και να τους διώξουν. Έτσι κι αλλιώς δεν πρόκειται να τους εισπράξουν ούτε στα επόμενα ογδόντα δύσκολα χρόνια. Θα μείνουν πίσω μόνο τα κορόιδα που πληρώνουν φόρους. Συνεπώς, οι δαπάνες και τα λαδώματα θα μειωθούν με τους φο-

ροφυγάδες που θα φύγουν, ενώ από τα έσοδα δε θα έχουμε χασούρα, γιατί θα μας μείνουν τα κορόιδα».

Μένω άναυδος να την κοιτάζω. «Πότε απέκτησες πτυχίο οικονομολόγου και δεν το πήρα είδηση;» τη ρωτάω.

Μου ρίχνει ένα βλέμμα και μου λέει ήρεμα. «Εμείς δεν πήγαμε διακοπές, Κώστα μου».

Κάνω μια προσπάθεια να απολογηθώ. «Έχεις δίκιο, αλλά όλες οι στραβές υποθέσεις μού τυχαίνουν το καλοκαίρι».

«Σταμάτα τις δικαιολογίες, άλλο θέλω να πω. Αυτοί που πήγαν διακοπές, όπως η κόρη μου και ο γαμπρός μου, είναι τώρα ξαπλωμένοι μπρούμητα στις παραλίες και μαυρίζουν την πλάτη τους. Εγώ που δεν πήγα, κάθομαι όλη μέρα στην τηλεόραση και μαυρίζω την ψυχή μου».

Ξαπλώνω στο κρεβάτι και παίρνω τον Δημητράκο, για να χαλαρώσω.

Καρτερία, (η), κ. μσν. κ. νεώτ. η διάθεση του καρτερείν, σταθερά εμμονή εις τι, υπομονή, ανοχή: Πλάτ.Λάχ. 192B, καρτερία τις είναι της ψυχής, αυτ.Πολ. 390D καρτερίαι προς άπαντα... λέγονται. αντιθ. προς το μαλακία. Ξεν.ΚΠ8,8,15, την μεν εκ Περσών καρτερίαν περιορώσιν αποσβεννυμένην, την δε των Μήδων μαλακίαν διασώζονται.

Εδώ μου τα χαλάει ο Δημητράκος, λέω μέσα μου, και τον κλείνω απογοητευμένος. Γιατί σήμερα η μαλακία δεν είναι το αντίθετο της καρτερίας αλλά το συνώνυμό της. Το λέω εκ προσωπικής πείρας.